

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **BI Sos, s. r. o.**, IČO: 29109035, se sídlem Denisovo nábřeží 2568/6, Východní Předměstí, 301 00 Plzeň
zastoupené Mgr. Luděk Šikolou, advokátem se sídlem Mezibranská 579/7, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 24, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele žalované ze dne 20. 11. 2015, č. j.: 051104113/1518/15/90.221/Ve,

takto:

- I. Rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 20. 11. 2015, č. j.: 051104113/1518/15/90.221/Ve, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 24 570 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ludka Šikoly, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu (dále jen „žalovaná“), kterým ústřední ředitel žalované zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Státní energetické inspekce –

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

územního inspektorátu pro Liberecký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. 514013115, ze dne 9. 9. 2015, č. j.: 051104112/1423/15/51.102/Mi.

2. Tímto rozhodnutím uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 1 051 036 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), kterého se žalobkyně dopustila tím, že nedodržela věcné podmínky stanovené cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 téhož zákona pro uplatnění úředně stanovené ceny a upravené v bodě 1.9 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2011 ze dne 23. 11. 2011 (dále jen „CR ERÚ č. 7/2011“), kterým se stanovuje podpora na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů pro rok 2012. Současně správní orgán I. stupně uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobkyně dle správního orgánu I. stupně nedodržela věcné podmínky CR ERÚ č. 7/2011 tím, že jako držitelka licence č. 111018035 s oprávněním ode dne 9. 12. 2010 k výrobě elektřiny ve své provozovně - fotovoltaické elektrárně v obci Sosnová (dále jen „FVE“) – neoprávněně uplatnila a fakturovala u provozovatele distribuční soustavy (dále jen „PDS“), kterým byla společnost ČEZ Distribuce, a. s., jednotkovou výkupní cenu elektřiny *za období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012* ve výši 12 650 Kč/MWh stanovenou bodem 1.9 CR ERÚ č. 7/2011 pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření pro zdroj s instalovaným výkonem nad 30 kW a uvedený do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010, ačkoliv měla správně fakturovat jednotkou výkupní cenu elektřiny ve výši 5 610 Kč/MWh pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření pro zdroj s instalovaným výkonem nad 100 kW a uvedený do provozu od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011.
4. Správní orgán I. stupně dospěl totiž k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínku pro uvedení výroby elektřiny do provozu v roce 2010 stanovenou v bodě 1.9 tehdy platného cenového rozhodnutí č. 4/2009 ze dne 3. 11. 2009 (dále jen „CR ERÚ č. 4/2009“), neboť první měřená dodávka elektřiny z FVE do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen byla uskutečněna teprve 19. 1. 2011. Proto nelze FVE žalobkyně považovat za uvedenou do provozu v roce 2010. Správní orgány uzavřely, že svým postupem žalobkyně získala nepřiměřený majetkový prospěch, vyčíslený rozdílem úředně stanovených výkupních cen ve výši 1 051 036 Kč.

II. Napadené rozhodnutí žalované

5. Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví odvolání žalobkyně zamítla. Ztotožnila se se závěry správního orgánu I. stupně ohledně okamžiku uvedení provozovny FVE žalobkyně do provozu.
6. K odvolací námitce nesprávného výkladu věcných podmínek CR ERÚ č. 4/2009 žalovaná na str. 7 ve čtvrtém odstavci uvedla, že podmínka bodu 1.9 „*vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy*“ je podmíněna vyčíslením výše podpory, kterou však lze uplatnit pouze na základě změřených hodnot stanoveným fakturačním měřidlem, jehož výstup tvoří podklad pro oprávněnou fakturaci odpovídající vyčíslené podpory. Tedy jinými slovy instalací a aktivování měřícího zařízení. Přitom odkázala na dřívější rozhodnutí předsedy ERÚ ze dne 1. 7. 2011, které tento názor potvrdilo. V případě žalobkyně však k osazení měřícího zařízení došlo až 19. 1. 2011, první vyúčtování vyrobené a dodané elektřiny při uplatnění podpory výkupních cen proběhlo dne 2. 2. 2011 a první měsíční výkaz o výrobě elektřiny z obnovitelných zdrojů a faktura byly vystaveny za měsíc leden 2011.

7. K odvolací námitce porušení legitimního očekávání žalobkyně zejména z důvodu nerespektování „výkladového stanoviska“ ERÚ ze dne 27. 10. 2010 nazvaného „*Uvedení obnovitelného zdroje energie do provozu a přiznání nároku na podporu*“ žalovaná na str. 8 uvedla, že toto stanovisko nemohlo založit u žalobkyně legitimní očekávání. Uvedený dokument nemá žádné další označení, není datován, není vyznačeno, kdo jej vyhotovil, atd., proto jej nelze považovat za oficiální výkladové stanovisko ERÚ, byť bylo zveřejněno na webových stránkách ERÚ, a není možné na něj nahlížet jako na pramen práva. K tomu žalovaná upozornila, že s účinností zákona č. 211/2011 Sb., mají stanoviska vydaná do 18. 8. 2011 primárně informační charakter a až výkladová stanoviska vydaná ERÚ po tomto datu je možno považovat za kvalifikovaná pro jeho rozhodovací činnost. Pokud žalobkyně odkazovala na rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2014, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a řízení ve věci zastaveno, žalovaná zdůraznila, že toto rozhodnutí není pro věc relevantní s ohledem na jiné skutkové okolnosti. V tam uvedené věci totiž byly splněny všechny technické a administrativní požadavky stanovené prováděcími předpisy pro zahájení provozu do konce roku 2010, avšak se nepodařilo naměřit dodávku vyrobené elektřiny do distribuční soustavy z důvodu zásahu vyšší moci. To ale nebyl případ žalobkyně.
8. K odvolací námitce rozporu výkladu žalované s přechodným ustanovením čl. II odst. 2 zákona č. 330/2010 Sb., kterým se měnil zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“)
9. žalovaná na str. 9 uvedla, že žalobkyně na něj odkázala účelově. Toto ustanovení se totiž vztahuje na výrobní nepřipojené do distribuční soustavy ke dni účinnosti uvedeného zákona, které vyráběly elektřinu v tzv. „ostrovním provozu“ a od účinnosti zákona měli výrobci možnost se do 12 měsíců připojit k distribuční nebo přenosové soustavě kdy dnem připojení se považovala provozovna za uvedenou do provozu. FVE žalobkyně však ke dni účinnosti uvedeného zákona již k distribuční soustavě připojena byla. Ani navazující odvolací námitka diskriminace požadavkem na osazení FVE měřícím zařízením nebyla dle žalované na místě. Žalovaná zopakovala, že podmínkou výroby a dodávky elektřiny je podmíněno vyčíslením výše podpory na základě hodnot změřených fakturačním měřidlem. Žalovaná neakceptovala teorii, že při úkonech spojených s prvním paralelním připojením do distribuční soustavy současně došlo k první dodávce elektřiny, a to s ohledem na § 52 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), týkající se neoprávněné dodávky elektřiny do elektrizační soustavy.
10. Žalovaná nepřisvědčila ani odvolací námitce rozporu cenového rozhodnutí se závaznými pravidly provozu distribuční soustavy (dále jen „PPDS“), v nichž je datum uvedení FVE do provozu stanoveno zcela odlišně. Žalovaná sice nerozporela, že o prvním paralelním připojení svědčí protokol o splnění technických podmínek pro uvedení FVE do provozu ze dne 28. 12. 2010 se závěrem, že FVE může být ode dne kontroly a vystavení protokolu PDS provozována paralelně s distribuční soustavou. Nemohla však přistoupit na to, že tímto okamžikem začala FVE vyrábět a dodávat elektřinu. Bylo prokázáno, že legální a měřená dodávka elektřiny do elektrizační soustavy nebyla v roce 2010 z FVE žalobkyně uskutečněna a že žalobkyně začala vyrábět a dodávat elektřinu dle DS až dnem 19. 1. 2011.
11. Žalovaná se neztotožnila ani s odvolací námitkou rozporu se zásadami správního trestání. Uvedla, že správní řízení bylo vedeno v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ze samotného výroku rozhodnutí je zřetelně definováno naplnění skutkové podstaty

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

správního deliktu a podle názoru žalované byly splněny i určující podmínky odpověďmi na otázky, kdo, co, kdy, kde, jak a čím spáchal. Správní orgán I. stupně zohlednil i polehčující okolnosti spočívající zejména ve skutečnosti, že ze strany žalobkyně se jednalo o zjevně neúmyslné jednání, což mělo vliv na stanovení výše sankce na samotné spodní hranici sazby. Správní orgán I. stupně byl povinen při rozhodování o deliktu respektovat platné cenové předpisy, které jsou součástí právního řádu. Žalovaná dodala, že žalobkyně zcela pomíjela vztahu nadřazenosti jednotlivých právních norem, např. CR ERÚ a anonymní informací zveřejněnou na webových stránkách ERÚ, nebo nad PPDS.

12. Žalovaná ani nepřisvědčila žalobkyni v tom, že by se v jejím případě mohlo jednat o naplnění liberačních důvodů.
13. V další části napadeného rozhodnutí pak žalovaná reagovala na doplnění odvolání ze dne 23. 10. 2015, které odkazovalo na komunikaci žalobkyně a PDS (ČEZ Distribuce, a.s.) ze září, resp. října, 2015 k problematice připojení výroben na přelomu let 2010 a 2011. Žalovaná nesouhlasila s posouzením věci, které vyplynulo z odpovědi PDS, a k tomu v převážné většině tvrzení odkázala na své již uvedené závěry.

III. Argumentace žalobkyně

14. Argumentace žalobkyně obsažená ve velmi rozsáhlé žalobě, a dále v nedatovaném doplnění žaloby, doručeném soudu dne 27. 5. 2016, v doplnění žaloby ze dne 15. 3. 2018 a v replice ze dne 4. 5. 2018, směřuje k tomu, že její FVE byla uvedena do provozu v roce 2010, a proto byla žalobkyně oprávněna fakturovat i v roce 2012 výkupní ceny stanovené v CR ERÚ č. 7/2011 platné pro výrobní elektriny uvedené do provozu v roce 2010.
15. Podstatou tvrzení žalobkyně je, že dle jejího názoru učinila v roce 2010 všechny kroky při realizaci projektu fotovoltaické elektrárny v obci Sosnová k tomu, aby získala nárok na podporu jí vyrobené elektrické energie podle tehdy platného znění § 6 zákona o podpoře výroby elektřiny, tj. disponovala rozhodnutím o udělení licence, které nabylo právní moci dne 9. 12. 2010, a vyráběla a dodávala elektřinu do elektrizační soustavy. Tento druhý požadavek však bylo možno podle názoru žalované splnit pouze instalací elektroměru, který měří elektřinu vyrobenou a dodanou žalobkyní do distribuční soustavy. Požadavek na montáž elektroměru jako podmínky uvedení výrobní do provozu však není uveden v PPDS ve znění platném pro rok 2010. Naopak, tato pravidla považují za určující tzv. první paralelní připojení nové výrobní k distribuční soustavě. Stejný závěr výslovně vyplývá dle žalobkyně ze stanoviska ERÚ ze dne 27. 10. 2010 nazvaném „*Postup a harmonogram uvedení zdrojů do provozu*“ (pozn. soudu - žalobkyně má zjevně na mysli stejný dokument, na který žalovaná odkazovala v napadeném rozhodnutí pod označením „*Uvedení obnovitelného zdroje energie do provozu a přiznání nároku na podporu*“), jakož i z tehdejší rozhodovací praxe žalované. FVE žalobkyně byla připojena do distribuční soustavy v rámci prvního paralelního připojení dne 28. 12. 2010. To je doloženo v protokolu o připojení vyhotoveném společností ČEZ Distribuce, a.s., jakožto příslušným provozovatelem distribuční soustavy. Jelikož byla FVE uvedena do provozu v roce 2010, nemohla se žalobkyně dopustit správního deliktu porušením cenových předpisů dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách.
16. Žalobkyně proto v žalobě namítla, že postupem žalované bylo porušeno její legitimní očekávání, neboť byl v rozporu s výkladovým stanoviskem ERÚ ze dne 27. 10. 2010, praxí v oboru i vlastní praxí žalované a ERÚ. Odkázala přitom na rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2014, čj. 052105513/302/14/90.220/Ve (dále jen „rozhodnutí žalované ze dne

22. 4. 2014“), kde sama žalovaná uvedla, že výrobci v dobré víře přejímají stanoviska ERÚ bez ohledu na to, zda je jejich charakter závazný, či nikoliv. Dále odkázala na rozhodnutí ERÚ ze dne 21. 7. 2011, čj. 01337-15/2011-ERÚ (dále jen „rozhodnutí ERÚ ze dne 21. 7. 2011“), které bylo následně potvrzeno i v řízení o rozkladu. V tomto rozhodnutí ERÚ potvrdil názor, že podmínky uvedení nově zřizované výrobní do provozu zůstaly podle cenových rozhodnutí pro rok 2010 a 2011 kontinuálně zachovány, a nevyplývá z nich tak, že by bylo třeba realizovat dodávku měřenou.

17. Dále žalobkyně v souvislosti s námitkou porušení legitimního očekávání namítla, že postup žalované byl i v rozporu s judikaturou o závaznosti stanovisek správních orgánů a se závaznými podmínkami předchozích a navazujících cenových rozhodnutí ERÚ a se zásadou „*in dubio pro mitius*“. I kdyby však soud dospěl k závěru, že žalobkyni nevzniklo žádné legitimní očekávání, je přesvědčena, že fakticky splnila podmínky příslušného CR ERÚ č. 4/2009 a žalovaná tak nesprávně vyhodnotila skutkový stav.
18. Žalobkyně namítla též řadu dalších pochybení žalované, na základě kterých považuje její rozhodnutí za nezákonné. Jednak žalobkyně tvrdila, že žalovaná aplikovala na její věc nesprávná cenová rozhodnutí ERÚ. Použitelným cenovým rozhodnutím pro podporu v kontrolovaném období je dle názoru žalobkyně cenové rozhodnutí ERÚ č. 7/2011, nikoliv cenové rozhodnutí č. 4/2009, které aplikovala žalovaná při rozhodnutí o pokutě. Cenové rozhodnutí č. 7/2011 přitom neobsahuje žádné přechodné nebo doplňující ustanovení, které by omezilo účinnost definice obsažené v bodě 1.10 pouze na výrobní uvedené do provozu v roce 2012. Žalovaná však použila ve věci žalobkyně cenové rozhodnutí, jež v době vzniku nároku žalobkyně na podporu výroby elektřiny v roce 2012, ani v době uplatnění tohoto nároku, nebylo účinné. Tím flagrantně porušila subjektivní práva žalobkyně.
19. Dále žalobkyně s odkazem na nález pléna Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 8/02, publikovaným ve Sbírce zákonů pod č. 528/2002 Sb., namítla, že ERÚ nebyl vůbec oprávněn definovat pojem „*uvedení do provozu*“ v rámci svých cenových rozhodnutí. V souladu s cit. judikaturou Ústavního soudu tak může činit jen ve vztahu k rozsahu okruhu adresátů cenového rozhodnutí, nikoliv však, pokud jde o věcnou podmínku pro uplatnění podpory. Navíc, definice pojmu „*uvedení do provozu*“ je v rozporu s definicí stejného pojmu obsažené v PPDS. Žalobkyně k tomu podpůrně odkázala i na metody interpretace práva (zejména jazykový a teleologický výklad).
20. Žalobkyně dále namítla, že žalovaná jí diskriminovala oproti jiným výrobcům elektrické energie, jejichž výrobní elektrické energie nebyly - na rozdíl od výrobní žalobkyně - připojeny k distribuční soustavě ke dni schválení zákona č. 330/2010 Sb. Tuto námitku uplatnila již v průběhu řízení i v podaném odvolání, avšak žalovaná ji pominula.
21. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 7 As 16/2010 žalobkyně též namítla, že žalovaná nedodržela zásady ovládající správní trestání. Dále s odkazem na judikaturu NSS sp. zn. 2 Afs 176/2006, a 7 As 17/2009 žalobkyně namítla, že uložená sankce je nezákonná, neboť byla uložena v rozporu se zásadami *in dubio pro mitius* a *nullum crimen, nulla poena sine lege*. Napadené rozhodnutí žalované je z tohoto hlediska v rozporu se zásadou předvídatelnosti právní regulace.
22. Dle žalobkyně žalovaná pochybila i tím, že nedostatečně zohlednila existenci exkulpačních a liberačních důvodů upravených v § 17 odst. 1 zákona o cenách. Okamžik splnění

povinnosti provozovatele nainstalovat měřící zařízení distribuční soustavy nemohla žalobkyně žádným způsobem ovlivnit, a proto jí tato skutečnost nemůže jít nijak k tíži.

23. Dále žalobkyně namítla, že žalovaná porušila § 2 odst. 3 správního řádu, neboť neprokázala, že v období po připojení výrobní žalobkyně do distribuční soustavy dodávala nebo nedodávala elektrickou energii ze slunečního záření do distribuční soustavy a pro takové tvrzení není v provedeném dokazování ani žádné opory. Žalobkyně je současně přesvědčena, že sama předloženými důkazy prokázala, že FVE uvedla do provozu v prosinci 2010 v souladu se všemi platnými předpisy, a že tudíž vyráběla a dodávala elektřinu do distribuční soustavy ve smyslu bodu 1.9 CR ERÚ č. 4/2009.
24. V podání doručenému soudu dne 27. 5. 2016 žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť o odvolání mělo rozhodovat Ministerstvo průmyslu a obchodu, nikoliv ústřední ředitel žalované. Kompetenci ústředního ředitele žalované pro rozhodování o odvolání proti uložení pokuty dle energetického zákona ve znění účinném do 31. 12. 2015 nelze dovodit ze žádného právního předpisu. Dle názoru žalobkyně nelze v dané věci aplikovat § 95 odst. 3 energetického zákona, neboť v dané věci představují zákon o cenách a zákon č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen (dále jen „zákon o působnosti orgánů v oblasti cen“), úpravu speciální k energetickému zákonu. Měla se tedy uplatnit obecná pravidla stanovená v energetickém zákoně, podle kterých je žalovaná jako celek podřízena Ministerstvu průmyslu a obchodu.
25. Ve zbylých podáních žalobkyně, které soudu v průběhu řízení o žalobě zaslala, žalobkyně poukázala na výkladové stanovisko ERÚ č. 1/2018 ze dne 19. 2. 2018, které potvrdilo dřívější závěry ERÚ ve výkladovém stanovisku ze dne 27. 10. 2010. Jak ERÚ v dřívějším výkladovém stanovisku uvedl, smyslem jeho vydání bylo, aby nedocházelo k možným interpretačním problémům k ustanovením CR ERÚ č. 4/2009 v otázce uvedení výrobní do provozu.
26. Dále žalobkyně poukázala na rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 257/2017-82, v němž NSS zrušil rozsudek Městského soudu v Praze, neboť dospěl k závěru, že výklad provedený žalovanou a městským soudem by fakticky rozšířil okruh podmínek, které by výrobní elektřiny musela splnit, aby mohla být považována za uvedenou do provozu v roce 2010, pokud by podmínkou bylo též osazení měřícím zařízením. Podmínku výroby a dodávání elektřiny je dle NSS možné splnit i jiným způsobem, a to realizací prvního paralelního připojení výrobní do elektrizační soustavy. NSS v tomto rozsudku také poukázal na nutnost přihlížet při výkladu podmínky v bodě 1.9 cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 k výkladovému stanovisku ERÚ ze dne 27. 10. 2010, které založilo legitimní očekávání stěžovatele v tam projednávané věci.
27. Žalobkyně uvedla, že rozhodnutí žalované má na ni zcela fatální likvidační účinky. Zaplacení pokuty ve výši uvedené v napadeném rozhodnutí uvedlo žalobkyni do platební neschopnosti ve vztahu k ostatním jejím obchodním partnerům, zejména financující bance.
28. Ze všech těchto důvodů žalobkyně navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Argumentace žalované

29. Žalovaná setrvala na svých závěrech v napadeném rozhodnutí. Její argumentace ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 3. 2016, vyjádření k doplnění žaloby ze dne 20. 6. 2016 a 13. 4. 2018, tudíž směřuje k tomu, že FVE žalobkyně byla uvedena do provozu až v roce 2011, a

proto měla žalobkyně v roce 2012 v souladu s CR ERÚ č. 7/2011 fakturovat výkupné ceny stanovené pro výrobní uvedené do provozu v roce 2011.

30. Nad rámec argumentů a závěrů uvedených v napadeném rozhodnutí žalovaná v reakci na uplatněné žalobní námitky uvedla, že PDS uváděl výrobce v omyl tím, že přislíbil uznání uvedení provozovny do provozu v roce 2010 za podmínek roku 2011 a tento postup není důkazem všeobecně respektované praxe roku 2010, či že žalobkyni vzniklo legitimní očekávání vzniku nároku na podporu bez instalace měřicího zařízení. K tomu se žalovaná odvolala na § 52 odst. 1 písm. b) energetického zákona.
31. Žalovaná se dále uvedla, že jí nepřísluší hodnotit ústavnost či zákonnost cenových rozhodnutí ERÚ a odkázala na judikaturu Ústavního soudu a NSS, dle které jsou cenové výměry právními předpisy. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že výklad pojmu „uvedení do provozu cenovým rozhodnutím ERÚ je v rozporu s PPDS, žalovaná zopakovala, že PPDS na rozdíl od cenových rozhodnutí ERÚ nejsou právním předpisem. Žalovaná si je vědoma obecně akceptovaného jazykového výkladu, avšak skutečnost, že je FVE schopna provozu, ještě neznamená, že je uvedena do provozu. Teleologický výklad žalobkyně pak žalovaná považovala za naprosto lichý.
32. Neztotožnila se ani s námitkou, že na věc aplikovala nesprávné cenové předpisy. Žalobkyně v kontrolovaném období roku 2012 nárokovala výši podpory pro svou FVE ve výši 12 650 Kč, ačkoliv měla nárok na výši podpory 6 020 Kč (*pozn. soudu - jde o zjevný přepis žalované, kdy správně mělo být uvedeno 5 610 Kč*) splněním věcných podmínek až dne 19. 1. 2011. Je nepochybné, že CR ERÚ č. 7/2011 se použije na podporu v roce 2012, nicméně žalobkyně nesplnila věcnou podmínku 1.9 CR ERÚ č. 4/2009 pro uvádění FVE do provozu, nezbytnou pro posouzení této výrobní jako uvedené do provozu do 31. 12. 2010.
33. V reakci na doplnění žaloby žalovaná ve vyjádření ze dne 20. 6. 2016 nesouhlasila s námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyní odkazovaný rozsudek NSS nebylo dle názoru žalované na tuto věc možno použít a k vydání napadeného rozhodnutí byl podle přesvědčení žalované věcně příslušný ústřední ředitel Státní energetické inspekce. Ve vyjádření ze dne 13. 4. 2018 k dalšímu doplnění žaloby žalovaná dále uvedla, že se stanoviskem ERÚ 1/2018, které potvrdilo „výkladové stanovisko“ ERÚ ze dne 27. 10. 2010 k pojmu „uvedení do provozu“ nesouhlasí a považuje jej za nesprávné. K tomu odkázala na řadu dříve vydaných rozhodnutí soudů, např. Nejvyššího soudu čj. 32 Cdo 1051/2015, a dále Městského soudu v Praze, čj. 11 Af 57/2015-84, 5 A 118/2014-93, 3 A 164/2015-43, 11 Af 36/2016-63, a Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 51 A 25/2017-149 a 51 A 60/2017-114. Dále žalovaná zopakovala, že první paralelní připojení nelze považovat za věcnou podmínku CR ERÚ č. 4/2009, pokud ji cenové rozhodnutí neobsahuje a pokud paralelní připojení slouží pouze k odzkoušení výrobní, nikoliv k jejímu uvedení do provozu. Názor ohledně nezbytnosti podmínky osazení měřicím žalovaná dále podpořila odkazem na § 9 odst. 1 vyhlášky č. 478/2012 Sb., o vykazování a evidenci elektřiny a tepla z podporovaných zdrojů a biometanu, množství a kvality skutečně nabytých a využitých zdrojů a k provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (resp. § 8 odst. 1 vyhlášky č. 145/2016 Sb., která ji nahradila), která jako jednu z podmínek uvedení provozovny do provozu stanoví i instalaci měřicího zařízení.
34. Žalovaná navrhl, aby městský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

35. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
36. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
37. Nejdříve se soud zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně odůvodnila tím, že o věci mělo rozhodnout Ministerstvo průmyslu a obchodu, nikoliv ústřední ředitel žalované. Tuto námitku žalobkyně sice vznesla až v průběhu řízení o žalobě, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby (25. 1. 2016), konkrétně v nedatovaném podání doručeném soudu dne 27. 5. 2016, avšak podle § 76 odst. 2 věty první s. ř. s. platí, že *zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.*
38. Podle § 93 odst. 1 písm. c) energetického zákona účinného v době spáchání správního deliktu, které je relevantní pro tuto věc, tj. ve znění účinném do 31. 12. 2012, Státní energetická inspekce kontrolovala dodržování zákona o cenách v rozsahu podle zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen. Podle odstavce 2 poté Státní energetická inspekce na základě vlastního zjištění ukládala pokuty za porušení právních předpisů podle odstavce 1.
39. Podle § 95 odst. 3 téhož zákona pokuty ukládala v prvním stupni Státní energetická inspekce. O odvolání proti uložení pokuty rozhodoval ústřední ředitel Státní energetické inspekce.
40. Podle městského soudu tak z § 93 odst. 1 písm. c) energetického zákona vyplývá, jak potvrzuje i judikatura, na kterou odkazuje žalobkyně (rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 As 14/2005-108), že žalovaná postupuje při kontrole dodržování zákona o cenách podle zvláštních zákonů – konkrétně zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen. Ten v § 3 odst. 4 odkazuje na zákon o cenách. Lze tedy souhlasit se žalobkyní potud, že tyto předpisy jsou pro žalovanou v oblasti dodržování cenových předpisů *leges specialis*.
41. *Lex specialis* (zvláštní zákon) se použije tehdy, pokud v dané věci obsahuje zvláštní, jinou úpravu ve srovnání s předpisem obecným, v tomto případě energetickým zákonem. Zákon o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen ani zákon o cenách však žádnou zvláštní úpravu ohledně toho, kdo rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí žalované, neobsahuje. Nakonec i žalobkyně pravomoc pro rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí žalované v její věci odvozuje z ustanovení energetického zákona. Je to tedy energetický zákon, který upravuje pravomoc orgánu pro rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí žalované i v oblasti kontroly dodržování zákona o cenách. Podle § 95 odst. 3 energetického zákona přitom měl pravomoc rozhodovat o odvolání proti uložení pokuty ústřední ředitel Státní energetické inspekce. Podle tohoto ustanovení bylo postupováno i v tomto případě a o odvolání žalobkyně tedy rozhodoval věcně příslušný orgán.
42. Lze dodat, že judikatura NSS o neaplikovatelnosti § 95 energetického zákona na dodržování cenových předpisů se týkala otázky lhůty pro zánik odpovědnosti. Nijak se netýkala pravomoci rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí žalované ohledně pokuty. Nakonec i v žalobkyní citovaném rozsudku NSS čj. 2 As 14/2005-108, rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí oblastního inspektorátu žalované ústřední inspektorát Státní

energetické inspekce podle tehdy platného znění § 95 odst. 2 energetického zákona a rozhodnutí za nicotné považováno nebylo (shodně viz rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2011, čj. 9 Afs 25/2011-100).

43. Námitka nicotnosti je proto nedůvodná.
44. Dále soud posuzoval hlavní žalobní námitku žalobkyně. Mezi stranami je sporné, v jaký okamžik byla FVE žalobkyně uvedena do provozu – zda v roce 2010 při zahájení licencované činnosti a napojení FVE do distribuční sítě, nebo v roce 2011 po osazení výrobní měřicího zařízení a po uskutečnění první měřené dodávky elektřiny. Na vyřešení této otázky pak závisí odpověď na to, v jaké výši měla žalobkyně správně u PDS uplatňovat výkupní ceny elektřiny v roce 2012. Žalobkyně tvrdila, že v roce 2012 uplatňovala vyšší výkupní ceny vztahující se k provozovně uvedené do provozu v roce 2010 po právu, žalovaná tvrdila, že žalobkyně měla uplatňovat nižší výkupní ceny platné pro provozovny uvedené do provozu až v roce 2011.
45. Při posuzování věci vycházel soud z následující právní úpravy:
46. Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, ve znění účinném do 31. 12. 2012 *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5.*
47. Podle § 16 odst. 4 písm. b) téhož zákona se za tento správní delikt ukládá pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let.
48. Podle § 5 odst. 5 zákona o cenách, *regulace formou maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží. Pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmu nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování. Cenové orgány mohou stanovit u stejného zboží souběžně maximální a minimální cenu.*
49. Podle § 6 zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů,
Úřad stanoví vždy na kalendářní rok dopředu výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů (dále jen "výkupní ceny") samostatně pro jednotlivé druhy obnovitelných zdrojů a zelené bonusy tak, aby
 - a) *byly vytvořeny podmínky pro naplnění indikativního cíle podílu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů na hrubé spotřebě elektřiny ve výši 8 % v roce 2010 a*
 - b) *pro zařízení uvedená do provozu*
 1. *po dni nabytí účinnosti tohoto zákona bylo při podpoře výkupními cenami dosaženo patnáctileté doby návratnosti investic za podmínky splnění technických a ekonomických parametrů, kterými jsou zejména náklady na instalovanou jednotku výkonu, účinnost využití primárního obsahu energie v obnovitelném zdroji a doba využití zařízení a které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem,*
 2. *po dni nabytí účinnosti tohoto zákona zůstala zachována výše výnosů za jednotku elektřiny z obnovitelných zdrojů při podpoře výkupními cenami po dobu 15 let od roku uvedení zařízení do provozu jako minimální se zohledněním indexu cen průmyslových výrobců; za uvedení zařízení do provozu se považuje též ukončení rekonstrukce technologické části stávajícího zařízení, změna paliva, nebo ukončení modernizace, zvyšující technickou a ekologickou úroveň stávajícího zařízení,*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

3. před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona byla po dobu 15 let zachována minimální výše výkupních cen stanovených pro rok 2005 podle dosavadních právních předpisů se zohledněním indexu cen průmyslových výrobců.

50. Podle tabulky v bodě 1.9 CR ERÚ č. 7/2011 mimo jiné platí:

Datum uvedení do provozu	Výkupní ceny elektřiny dodané do sítě
Výroba elektřiny využitím slunečního záření pro zdroj s instalovaným výkonem nad 100 kW a uvedený do provozu od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011	5610 Kč/MWh
Výroba elektřiny využitím slunečního záření pro zdroj s instalovaným výkonem do 30 kW včetně a uvedený do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010	12750 Kč/MWh

51. Podle bodu CR ERÚ č. 4/2009 u nově zřizované výrobní elektřiny nebo zdroje „se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.“ (podtržení části relevantní pro tento případ doplnil městský soud).
52. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně je držitelkou Rozhodnutí o udělení licence č. 111018035 vydané Energetickým regulačním úřadem dne 7. 12. 2010, které nabylo právní moci dne 9. 12. 2010. K napojení FVE do distribuční sítě, tedy k výrobě a dodávce elektřiny, došlo v prosinci 2010, jak vyplývá z Protokolu o splnění podmínek pro uvedení výrobní do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a.s., zdroj nad 100kW, vystaveného dne 29. 12. 2010. FVE žalobkyně byla v kontrolovaném období roku 2012 provozována s instalovaným výkonem 202 kW o napěťové hladině „VN“ v režimu zvolené formy podpory – výkup elektřiny. Elektřina vyráběna ve FVE je měřena na úrovni dodávky do distribuční soustavy čtyřkvadrantním distribučním elektroměrem Landis + Gyr E650. Dle Protokolu o montáži elektroměru bylo jeho osazení provedeno dne 19. 1. 2011. Žalobkyně má s PDS, společností ČEZ Distribuce, a. s. uzavřenou Smlouvu o připojení výrobní elektřiny k distribuční soustavě vysokého napětí (vn) nebo velmi vysokého napětí (vvn) ze dne 12. 1. 2011 a Smlouvu o podpoře výroby elektřiny ze dne 19. 1. 2011. Z předložených výkazů a faktur je zřejmé, že žalobkyně po celé období roku 2012 uplatňovala podporu formou výkupních cen ve výši 12 650 Kč/MWh. Z faktur a měsíčních výkazů o výrobě elektřiny z obnovitelných zdrojů vyplývá, že dodávka elektřiny do elektrizační soustavy při uplatnění podpory v období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 se rovnala 203,73 MWh. Na vyrobenou elektřinu byla v kontrolovaném období uplatňována podpora podle cenového rozhodnutí č. 7/2011.
53. K tomu soud předně uvádí, že žalobkyni nevešel na námitku aplikace nesprávných cenových předpisů žalovanou na tuto věc. Správní orgán I. stupně provedl u žalobkyně kontrolu dodržování § 5 odst. 5 a dalších ustanovení zákona o cenách v kontrolovaném roce 2012. V roce 2012 platil pro výkupní ceny pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření CR ERÚ č. 7/2011. Toto cenové rozhodnutí, resp. ceny v něm stanovené, ostatně použila i sama žalobkyně při fakturaci dodávek elektřiny. V bodě 1.9 CR ERÚ č. 7/2011

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

diferencuje výši cen za jednu MWh na základě dvou skutečností, a to dle výkonu FVE v kombinaci s rokem, v němž byla uvedena do provozu, aby byla zajištěna dlouhodobá návratnost investic do FVE. Není tedy pochyb o tom, že žalovaná při provádění kontroly roku 2012 vycházela z tohoto cenového předpisu správně. Protože jedno z kritérií pro zařazení FVE do příslušné cenové hladiny je závislé i na roku jejího uvedení do provozu, bylo potřeba taktéž ověřit tvrzení žalobkyně o tom, že její FVE byla uvedena do provozu v roce 2010, tj. že splnila podmínky platné v té době pro zprovoznění FVE. V roce 2010 platilo CR ERÚ č. 4/2009, které blíže specifikovalo pojem „den uvedení provozovny do provozu“ v bodě 1.9. Z tohoto důvodu bylo nutno v otázce uvedení FVE žalobkyně do provozu též aplikovat uvedené cenové rozhodnutí.

54. Jak již bylo uvedeno, těžištěm posuzovaného sporu je rozdílný výklad pojmu „den uvedení provozovny do provozu“ účastníky řízení. K tomu soud uvádí, že se neztotožnil se závěrem žalované, že pro určení termínu uvedení FVE do provozu je rozhodující okamžik, kdy žalobkyně započala uplatňovat podporu pro výrobu elektřiny, tedy okamžik osazení provozovny měřícím zařízením.
55. Soud pro posouzení dané věci vyšel ze závěrů obsažených v rozsudku NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 257/2017-82, jenž řešil obdobnou problematiku. Závěry vyřčené kasačním soudem jsou plně přenositelné též na nyní posuzovanou věc. NSS v uvedeném rozhodnutí zdůraznil, že slovní spojení „při uplatnění podpory formou výkupních cen“ a „při uplatnění podpory formou zelených bonusů“ pouze stanoví, jaké podmínky uvedení výroben do provozu musí být splněny v rámci *daného způsobu podpory* výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, tj. buď při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo zelených bonusů. Zatímco tedy v případě, kdy výrobce bude uplatňovat nárok na podporu formou výkupních cen, bude dnem uvedení výrobní do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu a dodávat ji do elektrizační soustavy, v případě zvolení podpory formou zelených bonusů bude dnem uvedení výrobní do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu.
56. Jestliže tedy v nyní posuzované věci žalobkyně uplatňovala nárok na podporu formou výkupních cen a k napojení FVE do distribuční sítě prokazatelně došlo v prosinci 2010 (viz Protokol o splnění podmínek pro uvedení výrobní do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a.s., zdroj nad 100kW, ze dne 29. 12. 2010), je nutno již tento okamžik považovat za uvedení FVE žalobkyně do provozu. Opačný výklad by fakticky rozšířil okruh podmínek, které by výrobní elektřiny musela splnit, aby mohla být považována za uvedenou do provozu, a to aby vyráběná elektřina byla změřena (tj. byla by nutná instalace elektroměru) a došlo k jejímu výkupu na základě smluvního vztahu mezi výrobcem a provozovatelem distribuční soustavy o odkupu vyrobené elektřiny. Podmínku výroby a dodávání elektřiny je ovšem možné splnit i jiným způsobem. Podle komentáře k § 52 energetického zákona takto první paralelní připojení představuje *legální* neměřenou dodávku elektřiny do distribuční soustavy v rámci odzkoušení provozu výroby: „Jestliže měřící zařízení nebylo instalováno, nesmí být dodávka realizována, ledaže si to provozovatel přenosové soustavy či provozovatel distribuční soustavy na straně jedné a zákazník, výrobce elektřiny nebo provozovatel distribuční soustavy výslovně ujednali. V praxi k takovým ujednáním dochází (na základě Pravidla provozování distribuční soustavy) zejména v procesu prvního paralelního připojení výrobní k distribuční soustavě, jehož součástí je také uskutečnění *legální* neměřené dodávky elektřiny do distribuční soustavy v rámci odzkoušení provozu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

výrobný.“ (Eichlerová, K.; a kol. Energetický zákon: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, § 52).

57. Soud dále přihlédl ke stanovisku ERÚ ze dne 27. 10. 2010, označeném jako „*Uvedení obnovitelného zdroje energie do provozu a přiznání nároku na podporu*“. Podle tohoto stanoviska z bodu 1.9 CR ERÚ č. 4/2009 vyplývá, že „*za den uvedení výrobný do provozu, pro účely stanovení rozhodného dne pro přiznání podpory (povinný výkup nebo zelený bonus) v souladu s odstavcem 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009, lze označit pozdější z termínů ‚účinná‘ licence na výrobu elektřiny a datum paralelního připojení výrobný k distribuční soustavě, které se dokumentuje vystavením Protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výrobný do provozu s distribuční soustavou PDS.*“ Podmínka vyrábět a dodávat elektřinu ve smyslu bodu 1.9 CR ERÚ č. 4/2009 je tedy splněna již realizací prvního paralelního připojení poté, co provozovatel výrobný získal příslušnou licenci pro výrobu elektrické energie.
58. Soud ve shodě s NSS, a ostatně i s žalobkyní, poukazuje na skutečnost, že stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010 představuje formu autentického výkladu právního předpisu, jelikož ERÚ je orgánem, který na základě zákonného zmocnění CR ERÚ č. 4/2009 vydal. Autentickým výkladem je podle literatury (např. Večeřa, M.; Dostálová, J.; Harvánek, J.; Houbová, D. Základy teorie práva. Brno: Masarykova univerzita, 2004, s. 65) takový výklad, který podává ten orgán veřejné moci, který vydal předpis, jehož součástí je vykládaná právní norma. Autentický výklad může být součástí pramene práva, který orgán veřejné moci vydal, a to např. v podobě definice obsažené v zákoně. Jen v takovém případě je obecně právně závazný (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2009, čj. 2 Afs 51/2009-85, č. 1987/2010 Sb. NSS). Z tohoto důvodu soud nemohl přisvědčit námitce žalobkyně o nedostatku pravomoci ERÚ definovat pojem „*uvedení provozovny do provozu*“. Tento okamžik je totiž jedním z rozhodujících faktorů pro přiznání té které výši podpory nebo zeleného bonusu stanovené cenovým rozhodnutím. Pokud tedy má ERÚ pravomoc vydat cenové rozhodnutí, v němž stanovil v bodě 1.9 normu, že výkupní cena elektřiny je závislá na datu uvedení provozovny do provozu, byl současně oprávněn i autenticky definovat pojem „*uvedení provozovny do provozu*“.
59. Soud souhlasí se žalovanou, že jelikož dotčené stanovisko není součástí CR ERÚ č. 4/2009, nelze mu připisovat obecnou právní závaznost. Při interpretaci jeho bodu 1.9 je však třeba k němu přihlížet, jelikož svědčí o účelu a smyslu tohoto ustanovení. Ačkoliv ERÚ získal výslovné zmocnění ke zveřejňování výkladových stanovisek k ustanovením právních předpisů v oblasti jeho působnosti [§ 17e odst. 1 písm. d) energetického zákona] až s účinností od 18. 8. 2011, stanovisko lze vnímat jako součást jeho pravomoci stanovovat výkupní ceny podle § 6 zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie. Pravomoc vydávat neformální výkladová stanoviska souvisí s normotvornou pravomocí a nevyžaduje zvláštní zákonné zmocnění. V této souvislosti také nelze přehlédnout, že ERÚ vydal dne 19. 2. 2018 výkladové stanovisko, které v návaznosti na rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 333/2016-102, v plném rozsahu potvrzuje závěry uvedené ve stanovisku ze dne 27. 10. 2010 a ERÚ zde výslovně uvedl, že za datum uvedení výrobný do provozu v roce 2010 lze označit datum paralelního připojení výrobný s platnou licencí do distribuční soustavy. Soud proto neshledal důvod, pro který by uvedené závěry neměly platit v právě posuzované věci.
60. Uvedené výkladové stanovisko ze dne 27. 10. 2010 navíc založilo legitimní očekávání žalobkyně, přičemž princip ochrany tzv. *legitimního očekávání* je v judikatuře soudů České republiky v čele s Ústavním soudem uznáván jako součást souboru základních principů

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

demokratického právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jakkoli jeho obsah a projevy – zejména v oboru práva ústavního v jurisprudenci Ústavního soudu – nelze označit za ustálené (blíže viz např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, či rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2017, čj. 4 As 86/2016-38). Legitimní očekávání přitom nezakládá pouze ustálená správní praxe, ale může jej založit i jiná forma jednání správního orgánu, která v adresátech veřejné správy vyvolá očekávání, že jednají v souladu s právem, a že jejich jednání bude poskytnuta právní ochrana. V posuzovaném případě stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010 vyvolalo ve svých adresátech očekávání, že pokud do konce roku 2010 provedli první paralelní připojení výrobní elektřiny při současném získání platné licence, budou mít nárok na výkup elektřiny za příslušnou cenu, a že tedy nemohou být za toto jednání postihnuti ze strany jiného orgánu, který je však součástí téže státní moci, za spáchání jiného správního deliktu.

61. Z výše uvedených důvodů považuje soud námitky porušení legitimního očekávání žalobkyně, a nesprávného vyhodnocení skutkového stavu žalovanou za důvodné, neboť v důsledku toho správní orgány nesprávně dospěly k závěru, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách (přiměřeně viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 12. 2018, čj. 9 Af 9/2015-41).
62. Pokud se žalobkyně dále v otázce porušení jejího legitimního očekávání odkazovala na rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2014, soud předně upozorňuje, že toto rozhodnutí bylo vydáno až v roce 2014, tj. po uplynutí kontrolovaného období. Stejnou námitkou se zabýval i NSS v cit. rozsudku, čj. 4 As 257/2017-82, k níž uvedl, že napadené rozhodnutí nemůže být postiženo vadou spočívající v tom, že žalovaná následně ve skutkově obdobném případě rozhodla jinak. Tímto způsobem nemohlo dojít k žádnému zásahu do práv žalobkyně. Tento závěr plně dopadá i na nyní posuzovanou věc.
63. Legitimní očekávání nemohlo u žalobkyně založit ani rozhodnutí ERÚ ze dne 21. 1. 2011. Je nutno upozornit, že legitimní očekávání v důsledku ustálené vlastní správní praxe nemůže v účastníku vzbudit odkaz na rozhodnutí (navíc, pouze jediné) zcela jiného správního orgánu. ERÚ a Státní energetické inspekce jsou samostatnými státními orgány vykonávajícími svou pravomoc v jiné zákonem vymezené oblasti působnosti, a proto i jejich rozhodovací praxe se týká jiných, byť i spolu souvisejících nebo navazujících otázek. To je důvod, proč rozhodovací praxe jednoho orgánu působícího na jiném úseku výkonu státní správy, nemůže založit legitimní očekávání při rozhodování správního orgánu působícího v odlišné oblasti.
64. Porušení legitimního očekávání nemůže zakládat ani údajně běžná praxe v oboru v druhé polovině roku 2010, kdy provozovatelé distribučních soustav z důvodu velkého počtu připojovaných elektráren nebyli schopni včas všechny připojované zdroje osadit elektroměry. Praxe soukromých subjektů, zde provozovatelů distribučních soustav, nemůže založit legitimní očekávání, které by bylo v oblasti veřejnoprávní právně relevantní a založilo by nárok na konkrétní výši veřejné podpory. Provozovatelé distribučních sítí, byť skrze ně byla v daném období podpora fakticky vyplácena, nebyli v postavení správního orgánu, který by měl pravomoc závazně rozhodovat o právech a povinnostech osob a mohl tak autoritativně rozhodnout o právu žalobkyně na podporu.
65. Pokud jde o námitku diskriminace žalobkyně s ohledem na čl. II bod 2 přechodných ustanovení zákona č. 330/2010 Sb., kterým se mění zákon podpoře výroby elektřiny, soud je přesvědčen, že k diskriminaci žalobkyně na základě tohoto ustanovení nedošlo. Podle tohoto ustanovení připojí-li výrobce elektřiny ze zdroje nepřipojeného do přenosové nebo

distribuční soustavy uvedeného do provozu přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2011) takový zdroj do přenosové nebo distribuční soustavy do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, právo na podporu podle dosavadních předpisů zůstává zachováno. Pro účely stanovení podpory se takový zdroj považuje za zdroj uvedený do provozu dnem, kdy došlo k jeho připojení k přenosové nebo k distribuční soustavě. Jak vyplývá z právě citovaného textu tohoto přechodného ustanovení, není jím vůbec řešena otázka připojování k distribuční soustavě v roce 2010, ale až v roce 2011. Přechodné ustanovení se týká připojení zdrojů do distribuční soustavy do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona, tedy od 1. 1. 2011. Uvedení do provozu (pro potřeby podpory) dnem připojení k soustavě se tak týká až zdrojů připojených v roce 2011. V tomto ohledu nejsou tyto zdroje vůbec ve srovnatelném postavení se situací žalobkyně, která se od počátku domáhá uznání, že její FVE byla připojena již v roce 2010.

66. Vzhledem k tomu, že žalovaný založil své závěry o podstatě věci na nutnosti instalace měřícího zařízení, které se ukázaly být ve světle rozsudku NSS, jemuž zdejší soud přisvědčil, neopodstatněné, a jiné podklady pro posouzení uvedení FVE do provozu si neopatřil, považuje soud za předčasné, resp. nadbytečné zabývat se námitkami nedodržení zásad správního trestání a posouzení liberačních důvodů, neboť je na žalovaném, aby v dalším řízení zvážil, zda dokazování o uvedení FVE do provozu provede či nikoli.

VI. Závěr a náklady řízení

67. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm na žalovaném bude, aby zvážil, zda provede dokazování stran uvedení FVE do provozu, jak ostatně žalobkyně namítala, či nikoli. V kladném případě se pak bude znovu zabývat námitkou nedodržení zásad správního trestání a naplnění liberačních důvodů, jejichž posouzení soud z předně uvedených důvodů za daného stavu považoval za předčasné, resp. nadbytečné.
68. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).
69. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, a za odkladný účinek ve výši 1 000 Kč (celkem 4 000 Kč), náklady za zastoupení advokátem za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, 2x doplnění žaloby ze dne 27. 5. 2016 a 15. 3. 2018) a 4 režijní paušál po 300 Kč, celkem tedy 17 000 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH, celkem 20 456 Kč, kterou je žalovaná povinna žalobkyni zaplatit ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Lud'ka Šikoly, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 28. února 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu